

Sygn. akt VII U 761/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

p.o. protokolanta sądowego Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy W. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 4 marca 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności pracy od dnia 1 stycznia 2014 do dnia 31 grudnia 2016 roku.

Sygn. akt VII U 761/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 lutego 2014 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. C. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływał się na stale pogarszający się stan swojego zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

W. C. do dnia 31 grudnia 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 17 grudnia 2013 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 25 lutego 2014 roku nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy (okoliczności bezsporne).

W. C. cierpi na okresowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i szyjnego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych bez istotnych powikłań neurologicznych, obuustronną kamice nerek, przerost prostaty, wrzodziejące zapalenie jelita grubego, chorobę wrzodową żołądka i dwunastnicy, chorobę refluksową przełyku z przepukliną rozworu przełykowego przepony, żylaki odbytu drugiego stopnia, przewlekłą grzybicę stóp

ze zmianami troficznymi. Dolegliwości natury neurologicznej, dermatologicznej i nefrologicznej oraz urologicznej w obecnym stopniu ich zaawansowania nie stanowią podstawy do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy, gdyż mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Przebieg stwierdzonych chorób gastrologicznych, a zwłaszcza wrzodziejącego zapalenia jelita grubego nie uległ istotnym zmianom po 31 grudnia 2013 roku, a były one podstawą przyznania renty chorobowej od 1994 roku. Nadal utrzymuje się niedobór masy ciała. Nasiliły się dolegliwości bólowo-dyspeptyczne, biegunki do kilku, a nawet więcej stolców na dobę, ubytki wagi pomimo przyjmowania E., A. i S.. Choroby te wymagają prowadzenia oszczędzającego trybu życia, przestrzegania diety, systematycznego leczenia i dalszej specjalistycznej obserwacji. Z tego względu za szczególnie trudne należy uznać wykonywanie przez wnioskodawcę zawodu masarza, którego podjęcie uniemożliwiłoby prawidłowe leczenie powyższego schorzenia. Z tego powodu wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku (opinia biegłych – k. 14-15, częściowo opinia biegłych – k. 33-34, opinia biegłych – k. 45-46, opinie uzupełniające – k. 55, 68-69).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził dowody z licznych opinii biegłych. Opinie biegłych o specjalnościach neurolog, nefrolog, urolog oraz dermatolog zasługiwały na obdarzenie ich wiarą w całości, gdyż potwierdzały brak występowania niezdolności do pracy wnioskodawcy z tych przyczyn. W przypadku natomiast opinii biegłego o specjalności chorób przewodu pokarmowego należy podnieść, że opinia podstawowa (k. 33-34) zawierała szereg wewnętrznych sprzeczności. Z jednej bowiem strony biegły w petitum opinii wskazał, że wnioskodawca jest nadal niezdolny do pracy, jednakże nie podał okresu przewidywanej niezdolności do pracy, a w uzasadnieniu opinii stwierdził, że zdiagnozowane schorzenia nie dają podstaw do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Powyższa sprzeczność została wyjaśniona w opinii uzupełniającej (k. 55), w której biegły jednoznacznie określił, że schorzenia gastrologiczne powodują częściową niezdolność do pracy od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku. Biegły nie podał jednak konkretnych przyczyn uzasadniających przyjęcie tego stanowiska. Powody zostały dopiero wskazane w kolejnej opinii uzupełniającej (k. 68), gdzie biegły zwrócił uwagę na nasilenie objawów związanych z wrzodziejącym zapaleniem jelita grubego i brak możliwości pogodzenia jego leczenia z wykonywaniem przez wnioskodawcę pracy w zawodzie masarza. Opinie te Sąd uznał za wiarygodne w zakresie w jakim stwierdzały istnienie częściowej niezdolności do pracy u wnioskodawcy spowodowanej występowaniem choroby wrzodziejącego zapalenia jelita grubego. Stanowisko biegłego w tym zakresie ostatecznie zostało należycie umotywowane i wyjaśnione, co w ocenie Sądu pozwala na uznanie wniosku biegłego za prawidłowy. Za bezprzedmiotowe zostały w tej sytuacji uznane zastrzeżenia organu rentowego i jego wniosek o powołanie innego biegłego, skoro dotychczas wydane opinie dostatecznie wyjaśniły istotne okoliczności sprawy.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie W. C. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy,

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Wnioskodawca spełnia ten warunek.

Zgodnie z art. 58 powołanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z tym, że wnioskodawca do dnia 31 grudnia 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w niniejszym postępowaniu jedyną sporną przesłanką było istnienie niezdolności do pracy. Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie natomiast wynika, że W. C. jest nadal od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku częściowo niezdolny do pracy. Tym samym spełnia wszystkie przesłanki wymagane do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić W. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.